



HET ONTSTAAN VAN DE CLANS

VELE MANEN GELEDEN vestigde een groep katten zich in een dicht woud aan de rand van een heideveld. Sommige waren poesiepoezen die het interessant vonden om buiten de achtertuin van hun huismensen op onderzoek uit te gaan; andere waren in het wild geboren en grootgebracht, door katten die in staat waren hun eigen prooi te vangen en onderdak te vinden tijdens de koude nachten van bladkaal. Het woud, waar de rivier snel en diep langs stroomde, bleek een goed territorium te zijn voor de katten. Er was voor elke kat voldoende beschutting, genoeg prooi om hen allemaal te voeden, en de vrijheid om te midden van de bomen, op de open heide en in de rijkelijk met vis gevulde rivier te jagen. De katten vestigden zich naargelang hun voorkeur voor jachtmethodes en prooi. De viseters bleven voornamelijk dicht bij de oevers en maakten hun holen tussen het riet en de kromme wilgenwortels; de muizenvangers bleven tussen de dicht bij elkaar staande bomen en perfectioneerden hun

sprongen tussen het struikgewas; de konijnjagers, die sneller en slanker waren dan de andere katten, bleven op de open heide; de eekhoornvangers vestigden zich in het minder dichtbegroeide gedeelte van het woud, waar ze leerden in bomen te klimmen en op de takken te jagen; en de katten die graag slangen en hagedissen aten en over de sluwheid beschikten om ze te vangen op moerassige grond, vestigden zich tussen het ruige gras en de naaldbomen aan de uiterste rand van het territorium.

In het begin waren er geen grenzen, woonden de katten binnen elk jachtgebied allemaal apart en kwamen ze alleen samen wanneer ze op jacht gingen naar dezelfde prooi. Soms maakten twee katten ruzie over een stuk verse prooi of een goede plek voor een hol, maar gevechten tussen grote aantallen katten kwamen niet voor. Toen brak er een tijd aan waarin de prooi schaars was en er in elk jachtgebied te veel monden te voeden waren, en te veel katten die onderdak nodig hadden. Er braken gevechten uit; eerst onder maar een paar katten, maar de groepen werden steeds groter toen de katten uit de verschillende jachtgebieden het gezamenlijk tegen de katten uit andere gebieden opnamen in hun strijd om te overleven. Na een bijzonder gruwelijk gevecht, waarbij de grond onder de vier grote eiken rood kleurde van het bloed, keerden de geesten van de gestorven katten terug om bij de sterkste kat van elk jachtgebied voor vrede te pleiten: Wind, Rivier, Donder, Schaduw en Hemel.

De vijf beloofden hun gevallen metgezellen dat ze naar een manier zouden zoeken om een einde te maken aan de gevechten, om elk in hun eigen jachtgebieden – hun territoria – samen te leven in Clans die elk hun eigen territorium zouden beschermen voor toekomstige generaties.

De tijd van de Clans was begonnen ...



DE KRIJGSCODE

1. **Verdedig je Clan, zo nodig met je leven. Je mag vriendschap sluiten met katten van andere Clans, maar je loyaliteit ligt altijd bij je eigen Clan, als je ooit tegenover ze komt te staan in het gevecht.**
2. **Jaag niet in het territorium van een andere Clan en betreed dit niet zonder toestemming.**
3. **Oudsten en kittens moeten vóór leerlingen en krijgers te eten krijgen. Leerlingen mogen niet eten voordat ze hebben gejaagd om de oudsten te voeden, tenzij ze daar toestemming voor hebben.**
4. **Prooi wordt alleen gedood om te worden opgegeten. Bedank de SterrenClan voor het leven van de prooi.**
5. **Een kitten moet minstens zes manen oud zijn om leerling te mogen worden.**
6. **Nieuwe krijgers moeten de eerste nacht nadat ze hun krijgersnaam hebben ontvangen zwijgend over het kamp waken.**
7. **Een kat kan geen commandant worden als hij niet minstens één leerling heeft opgeleid.**

8. De commandant wordt Clanleider wanneer de huidige leider sterft of zich bij de oudsten voegt.
9. Als de commandant sterft of zich bij de oudsten voegt, moet de nieuwe commandant worden gekozen vóór maanhoog.
10. Elke vollemaan wordt een Grote Vergadering gehouden. Gedurende die hele nacht geldt er een wapenstilstand; er wordt tussen de Clans onderling niet gevochten.
11. Grenzen moeten dagelijks worden gecontroleerd en gemarkeerd. Daag alle katten uit die zonder toestemming in je territorium komen.
12. Geen enkele krijger mag een kitten die pijn heeft of in gevaar verkeert aan zijn lot overlaten, zelfs niet als het een kitten van een andere Clan is.
13. Het woord van de Clanleider is wet.
14. Een eerbare krijger hoeft geen andere katten te doden om een gevecht te winnen, behalve als die zich niet aan de krijgscodes houden, of uit zelfverdediging.
15. Een krijger wijst het gemakkelijke leven van een poesiepoes af.



WELKOM BIJ DE KRIJGSCODE

HALLO! VUURSTER VERTELDE ME dat jullie vandaag langs zouden komen. Kom binnen. Pas op voor de doornstruiken in de tunnel; ze zijn harder gegroeid dan ooit met al die warme regen die er deze maan is gevallen. Sorry, is er een doorn in je pels blijven haken? Ik heb wel goudsbloem als je een wond hebt. Niet? Mooi. Ik ben Loofpoel trouwens, de medicijnkat van de DonderClan, maar dat wisten jullie waarschijnlijk al, hè? Ik vergeet soms hoe bekend onze Clan is geworden, zelfs onder eenlingen en poesiepoezen. Ga zitten alsjeblieft, en maak het jullie gemakkelijk. We hebben een hoop te bespreken!

Vuurster vertelde me dat jullie meer wilden weten over de krijgscodes. Ik begrijp waarom die fascinerend is voor katten die buiten de Clans zijn geboren en opgegroeid. Jullie leven lijkt zeker wel heel luchtig in vergelijking met dat van ons: jullie kunnen jagen wanneer je wilt, eten wat je vangt en vrienden en vijanden kiezen waar je maar wilt, zonder dat je loyaliteit en verantwoordelijkheid krijgt opgedrongen. Ik zie

aan jullie ogen dat jullie soms medelijden met ons hebben omdat we gebonden zijn aan de code, onze Clangenoten, ons territorium en onze overleden voorouders. Maar zo is de krijgscode niet. Als je ermee wordt geboren en door de liefhebbende poten ervan wordt grootgebracht, voelt die net zo normaal als ademhalen.

Jullie jagen voor jezelf, hè? Maar wat gebeurt er als je gewond raakt of ziek wordt? In de Clans jagen de sterkste katten, de krijgers, voor ons allemaal. En wanneer het hun beurt is voor grijzende snuiten en trillende poten, vangen nieuwe krijgers prooi voor hen tot ze zich bij de SterrenClan voegen en daar weer kunnen jagen als jonge katten.

Jullie denken dat de Clans elkaar haten en constant vechten. Het klopt dat we dicht bij de andere Clans leven en dat kan tot spanningen leiden, maar we vechten ook samen tegen gemeenschappelijke vijanden. Jullie hebben zeker wel over de aanval van de dassen gehoord, hè? We zouden uitgeroeid zijn als de WindClan ons niet was komen helpen. En toen we het woud moesten verlaten, slaagden de vier Clans er samen in de Grote Reis te volbrengen, terwijl een Clan alleen beslist zou zijn verhongerd of doodgevroren.

Als je deel uitmaakt van een Clan, weet je dat je nooit alleen zult zijn. Je bent omringd door het leven van de Clan en dat gaat verder dan je je kunt voorstellen. Je volgt de pootstappen van je Clangenoten die manen voor jou geboren zijn; en degenen die na jou worden geboren, zullen over vele manen de jouwe volgen. Je zult altijd deel uitmaken van je

Clan, ook wanneer je bij je voorouders tussen de sterren bent.

Jullie zijn nog steeds niet overtuigd, hè? Maakt niet uit. Wacht maar tot je hoort hoe elke regel van de code tot stand is gekomen. Nee, ik ga geen verhalen vertellen. Ontspan je, dan reizen we samen door de eeuwen, door vele generaties katten. Zoals gras zelfs op de kale kliffen rond de laagte groeit, zo is elke regel voortgekomen uit de dagelijkse levens van de Clans, om ervoor te zorgen dat elke kat veilig was, verzorgd en gevoed werd van zijn eerste tot zijn laatste ademteug. Jullie zullen zien dat de krijgscode nog steeds een kracht ten goede is, die dient voor bescherming en evenwicht tussen de Clans, maar dat ook veel katten zich tegen de code hebben verzet, omdat die voor individuele levens tot vreselijke conflicten kan leiden.

Zijn jullie er klaar voor? Laten we beginnen met de eerste regel van de code ...





REGEL ÉÉN

Verdedig je Clan, zo nodig met je leven.
Je mag vriendschap sluiten met katten van
andere Clans, maar je loyaliteit ligt altijd
bij je eigen Clan als je ooit tegenover ze
komt te staan in het gevecht.

HET VALT NIET MEE om je een tijd voor te stellen waarin katten vriendschap mochten sluiten met katten van andere Clans. Maar ik weet beter dan de meeste andere katten hoe het voelt om verliefd zijn op een kat van een andere Clan ... het verdriet, en het besef dat ik terug moest naar mijn eigen Clan omdat ze me daar nodig hadden en omdat ik de krijgscodes wilde eren. Kom met me mee, dan laat ik jullie het trieste lot van Roggesnor en Wolkbes zien. Al breekt het mijn hart, jullie zullen zien waarom deze code in het leven is geroepen. Elke kat moet leren dat de kracht van de hele Clan afhankelijk is van de loyaliteit van elk van de leden.

HET ONTSTAAN VAN DE KRIJGSCODE



‘AHA, WIE HET EERST BIJ DE DOORNSTRUIK IS!’
 ‘Dat is niet eerlijk, Roggesnor! Je weet dat jij dat zult winnen!’ protesteerde Wolkbes.
 Roggesnor keek achterom naar de donkergrijze poes.
 Wolkbes was slank voor een RivierClankat, maar had een dikke, gladde vacht.
 ‘Ik zal je een voorsprong geven’, bood hij aan.
 Wolkbes hield haar kop schuin en keek hem met sprankelende blauwe ogen aan.
 ‘Of ... of ik doe mijn ogen dicht, of ik loop achterstevoren, of met een steen in mijn mond ...’
 ‘Bijenbrein’, snorde ze. Ze liep naar hem toe en drukte haar kop tegen zijn wang. ‘We zullen doen wie het eerst bij de doornstruik is, als jij daarna meedoet met een wedstrijdje de rivier over zwemmen.’
 Roggesnor deinsde terug en schudde zijn kop. ‘Geen denken aan! Je maakt mij niet wijs dat het normaal is om je vacht nat te maken! Dat heb ik al eens geprobeerd, weet je nog?’
 ‘Je viel van een stapsteen! Dat is niet bepaald de beste manier om te leren zwemmen!’

Roggesnor streelde haar flank met zijn staart. ‘Denk je dat onze kittens hard zullen kunnen lopen én kunnen zwemmen?’ miauwde hij zacht.

Wolkbes keek hem verbijsterd aan. ‘Hoe wist je dat? Ik ... ik wilde het je vertellen, echt waar, maar ik wist niet wat je ervan zou vinden. Ik dacht dat je misschien liever WindClankittens wilde hebben ...’

Roggesnor liet een gefrustreerd *mrrrauw* horen. ‘Het worden WindClankittens ... én RivierClankittens! Ze zullen van ons zijn en dat is het enige wat telt! Weten je Clangenoten het al?’

De poes rolde rusteloos wat kleine stenen onder haar poot heen en weer. ‘Nog niet. Ik wilde het jou eerst vertellen.’
 ‘Je maakt je zorgen over wat je vader zal zeggen, of niet?’ raadde Roggesnor.

Wolkbes keek smekend naar hem op. ‘Sintelster is een goede leider. Je kunt het hem niet kwalijk nemen dat hij meer RivierClankittens wil. We hebben meer krijgers nodig na die groenhoest tijdens bladkaal.’

‘Ze zullen ook RivierClankittens zijn!’ zei Roggesnor nog eens, met ongeduldig zwiepende staart. ‘Je kunt ze leren zwemmen zodra ze hun ogen open hebben!’

‘Dus je vindt het goed dat ik ze bij de RivierClan grootbreng?’ vroeg Wolkbes.



Roggesnor knipperde met zijn ogen. Zo ver had hij nog niet vooruitgedacht. ‘Nou ... ja’, miauwde hij. ‘Ik blijf natuurlijk bij je in jullie kamp wanneer ze geboren zijn. Daar heeft je vader nog nooit bezwaar tegen gehad. En je kunt met ze naar de WindClan komen wanneer ze oud genoeg zijn om zo ver te lopen.’

Wolkbes knikte, maar ze had nog steeds een bezorgde blik in haar ogen.

Roggesnor drukte zijn snuit tegen haar oor. ‘Het komt wel goed’, stelde hij haar gerust. ‘Elke kat weet dat Distelstaart van de DonderClan Sintelsters beste vriend is. Als er één kat is die begrijpt dat vriendschappen niet stoppen aan de grens van een territorium is het Sintelster wel.’

‘Maar de gestolen vissen dan?’ vroeg Wolkbes. Vorige maan had de RivierClan de WindClan ervan beschuldigd vissen uit de rivier te hebben gestolen en hadden ze een patrouille naar Zandster, de WindClanleider, gestuurd, om hem te waarschuwen dat hij uit de buurt moest blijven. Zandster had volgehouden dat zijn Clan nooit vis zou eten, maar Roggesnor wist dat de RivierClankatten nog steeds argwaan koesterden.

‘Wij hebben die vissen niet gestolen’, zei hij tegen Wolkbes.

‘Misschien brengen deze kittens onze Clans weer samen.’

Wolkbes vlijde zich tegen hem aan en

Roggesnor deed zijn ogen

dicht en dacht aan de

kleine wezentjes die



in haar groeiden, donkergrijs als hun moeder of bruin met strepen zoals hij, snelle renners en goede zwemmers. Deze kittens zouden de vrede tussen de twee Clans herstellen, dat wist hij zeker.

‘WindClan! Terugtrekken!’

Roggesnor schudde het bloed uit zijn ogen toen Steenstaart het bevel miauwde. De grote grijze kater stond met een wilde blik in zijn ogen op een boomstronk toen hij zijn Clangenoten toeriep dat ze het slagveld moesten verlaten. Roggesnor sprong achteruit en liet de RivierClankat onder zijn poten vrij. Dit gevecht was de schuld van de RivierClan! Ze hadden de WindClan nog twee keer beschuldigd van het stelen van vis en gedreigd de andere Clans te vertellen dat de katten op de heide dieven en indringers waren. Alsof de WindClankrijgers hun poten nat zouden maken om die slijmerige prooi te vangen! Zandster had besloten dat ze alleen maar een einde aan het geklaag konden maken door de RivierClan te laten merken dat de WindClankatten sterk genoeg waren om hun eigen prooi te vangen – en goed genoeg doorvoed om de prooi van andere Clans niet nodig te hebben.

‘Terugtrekken!’ miauwde Steenstaart weer.

‘Muishartige lafaards!’ blies een RivierClankrijger achter hen.

‘Als jullie onze vis willen stelen, kun je er maar beter voor zorgen dat je sterk genoeg bent om erom te vechten!’ blies een andere.

Roggesnor voelde dat de vacht op zijn rug overeind stond en zijn poten tintelden van het verlangen zich om te draaien en naar hun oren te klauwen. Wanneer zouden die stomme katten eindelijk begrijpen dat de WindClan hun dierbare vis niet had gestolen? Het riet sloot zich om hen heen toen ze terugrenden naar de tweebeenbrug en even hoorde Roggesnor niets anders dan het gehijg van zijn Clangenoten en het geritsel van de rietstengels.

‘Blijf staan!’ krijste een kat voor hen.

Roggesnor botste tegen het achterwerk van Havikpels op toen de zwarte krijger voor hem bleef stilstaan. Hij keek voorbij zijn Clangenoot en zag dat een woedend kijkende rood-witte RivierClankrijger Steenstaart de weg versperde. ‘Jullie dachten toch niet dat we jullie zo gemakkelijk zouden laten gaan, of wel?’ grauwde de RivierClankat.

Steenstaart vertrok geen spier. ‘We vechten door als het moet’, antwoordde hij. ‘Is dat wat jullie willen?’

De RivierClankrijger ontblootte zijn tanden. ‘Dit gevecht is nog lang niet voorbij!’ Hij sprong op Steenstaart af, die zich op zijn rug rolde en met zijn achterpoten over de buik van zijn aanvaller krabde. De rietstengels kletterden tegen elkaar en er stormden meer RivierClankrijgers op hen af. Een gedrongen, grijsgestreepte kat zette zijn klauwen in Roggesnors schouder en trok hem tegen de grond.

Roggesnor rukte zich los en terwijl het bloed uit zijn vacht gutste, sprong hij met uitgestrekte poten op de krijger af. De krijger dook in elkaar en sprong hem toen tegemoet, maaide

hem uit de lucht en worstelde met hem verder terwijl ze naast elkaar neervielen, half in en half uit het riet. Roggesnor werd bijna gesmoord door de dikke grijze vacht. Hij rukte zijn kop omhoog om adem te halen en keek recht in de geschokte blauwe ogen van Wolkbes. Hij zag een donkere schaduw die zich achter haar oprichtte, klauwen glanzend in de zon, en zich op haar nek stortte. ‘Nee!’ krijste Roggesnor, die zo fel opsprong dat de aanvaller, Roggesnors Clangenoot Havikpels, achterover in het riet viel.

‘Roggesnor, dat kun je niet maken!’ riep de grijze poes, die zich overeind worstelde. ‘We moeten ieder ons eigen gevecht voeren!’

Roggesnor keek haar over zijn schouder aan. ‘Denk je dat ik mijn eigen Clangenoot mijn kittens kwaad laat doen?’ Havikpels keek hem vol ongeloof aan. ‘Kittens?’ miauwde hij. De bruingestreepte kater keek hem aan. ‘Wolkbes verwacht mijn kittens. Ik kan niet toestaan dat je haar pijn doet. “Kijk uit!” riep Wolkbes.

Er klonk pootgeroffel, dat abrupt werd afgebroken toen een breedgeschouderde RivierClankrijger opsprong, en daarna een zachte plof toen Roggesnor onder het gewicht van zijn aanvaller door zijn poten zakte, zijn ogen al gesloten. Er



gutste bloed uit zijn schouder, dat donker glansde op de natte grond. De grijsgestreepte kater ging van hem af en schudde zijn vacht uit.

Wolkbes verroerde zich niet; ze staarde alleen maar naar het bewegingloze bruine lichaam. 'O, Roggesnor, wat heb je gedaan?' fluisterde ze.

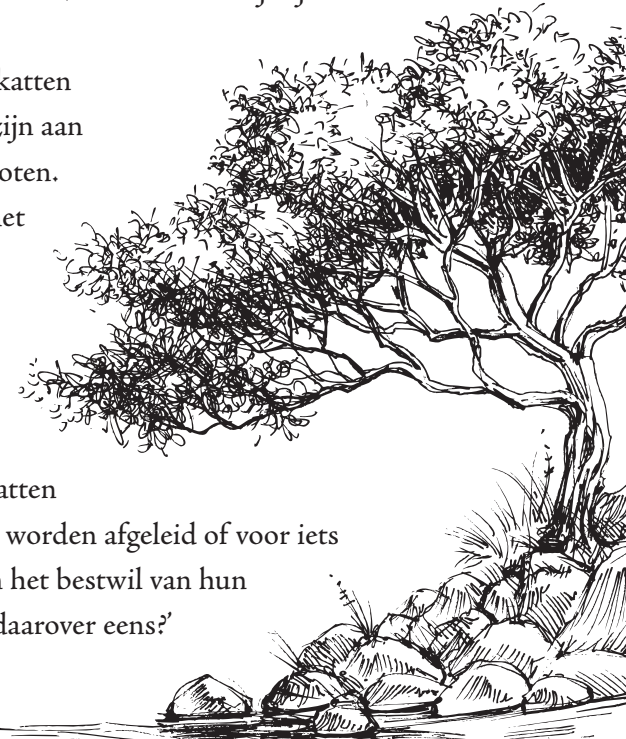
'Is elke Clan vertegenwoordigd?' riep Zandster vanaf de top van de grote grijze rots. Overal om hem heen ruisten bomen zachtjes in de bries en wierpen ze bewegende schaduwen over de door de maan verlichte laagte. Zandster had de andere leiders gevraagd hem hier te ontmoeten omdat deze laagte midden tussen de territoria van de verschillende Clans lag, maar aan niemand toebehoorde sinds het gevecht dat de Clans voor het eerst uiteen had gedreven. De oudsten die zich dat gevecht nog konden herinneren, bleven uit de laagte weg. Ze waren ervan overtuigd dat de bloedvlekken nooit uit het gras zouden verdwijnen. Zandster had de nacht van de vollemaan gekozen omdat de katten bij het licht daarvan veilig konden reizen en niemand door de duisternis verleid zou worden tot een onverwachte aanval.

'We zijn er,' antwoordde Berkster, de leider van de Hemel-Clan. Ze sprong met haar sterke poten tegen de rots op om zich bij Zandster te voegen. De andere leiders wilden niet aan de voet van de rots blijven staan en klauterden ook naar boven: Sintelster van de RivierClan, Hulstster van de SchaduwClan en Witster van de DonderClan, wiens vacht

in het halfduister oplichtte als de maan. De andere katten – een patrouille van elke Clan – bleven op de grond en tuurden met hun staart over hun poten gekruld somber naar hun leiders omhoog.

'Als je mijn Clan de schuld gaat geven van de dood van jullie krijger ...' begon Sintelster, met opgezette nekharen. Zandster schudde zijn kop. 'Nee, Sintelster, dat is niet waarom ik jullie gevraagd heb te komen. De dood van Roggesnor is een tragedie die we niet kunnen gebruiken na zo'n strenge bladkaal, maar het zou niet gebeurd zijn als hij geen ... band ... had ontwikkeld met Wolkbes.' Hij keek omlaag naar de RivierClankatten, maar Wolkbes was niet aanwezig. Haar kittens zouden waarschijnlijk al snel komen.

'Vanaf nu moeten katten uitsluitend trouw zijn aan hun eigen Clangenoten. Vriendschappen met katten uit andere territoria moeten wijken omwille van de eigen Clan. We kunnen niet toestaan dat katten tijdens een gevecht worden afgeleid of voor iets anders vechten dan het bestwil van hun Clan. Zijn we het daarover eens?'



Witster stond op. 'Clans boven alles. Dat spreekt me wel aan.' Hulstster en Berkster knikten. Sintelster miauwde: 'Goed gezegd, Zandster. Mijn Clan leeft met jullie mee om het verlies van jullie krijger. Maar vanaf nu is het elke Clan voor zich – ook in het gevecht.'

'Als we minder contact over de grenzen hebben, hoe lichten we elkaar dan in over dingen die belangrijk kunnen zijn, zoals de komst van vossen of de hinder van tweebenen?' vroeg Hulstster, met blauwe ogen als kleine stukjes van de hemel.

'We kunnen hier elke vollemaan bij elkaar komen, wanneer het licht genoeg is in het woud om veilig te kunnen lopen, en ons nieuws in vrede delen,' opperde Berkster.

'Een wapenstilstand?' miauwde Zandster.

Er klonk verbaasd gemompel onder de katten van alle Clans.

'We kunnen geen vrede beloven wanneer de DonderClan onze prooi steelt!' blies een oudere WindClankrijger.

'En wij kunnen geen vrede beloven terwijl de WindClan onze grenspatrouilles aanvalt!' miauwde een DonderClankrijger met een gescheurd oor.

'En welke Clan kan de SchaduwClan vertrouwen?' vroeg een andere kat.

De katten begonnen luid door elkaar heen te miauwen.

'Genoeg!' grauwde Zandster. Hij rekte zich in zijn volle lengte uit en keek op de katten in de laagte neer. 'Berkster, ik zie duidelijker dan ooit dat je suggestie wijs is. Ook al betwijfel ik of er ooit zelfs maar een nacht lang vrede kan heersen, vind ik wel dat we het moeten proberen.'

'Meer vraag ik niet,' miauwde Berkster.

'Katten van alle Clans!' vervolgde Zandster. 'Vanaf nu moeten jullie je Clan verdedigen, zo nodig met je leven. Je mag vriendschap sluiten met katten van andere Clans, maar je loyaliteit moet altijd bij je eigen Clan liggen als je ooit tegenover bevriende katten komt te staan in het gevecht. Dat zal onze code zijn, de wet die alle krijgers in hun hart mee moeten dragen. Moge de SterrenClan jullie leiden tot de volgende vollemaan.'

Hij sprong van de rots af en leidde de WindClankrijgers met een wenk van zijn staart de laagte uit, terug naar het door de maan beschenen heideveld.

